

RU-YA
Dr. A. Fatih amlı

RU-YA

Tilki Kitap®
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Gökçe Hilal Tırpan
Sayfa Tasarım: Yusuf Efe Civelez
Kapak Tasarım: Tekin Parmaksız

1. Basım, İstanbul, Temmuz 2026
ISBN: 978-625-8579-98-7
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

Dr. A. Fatih amlı

İÇİNDEKİLER

ÖN SÖZ	9
BÖLÜM 1	
ÖZ GEÇMİŞ.....	11
BÖLÜM 2	
FİNANSAL PİYASALAR	19
BÖLÜM 3	
FORMASYONLAR.....	85
BÖLÜM 4	
İLERİYE DÖNÜK TAHMİNLER	95
BÖLÜM 5	
SAÇMALAMACA.....	109

1986 — Nazilli Beşeylül İlkokulu

1994 — Nazilli Anadolu Lisesi

2004 — Uludağ Üniversitesi Tıp Fakültesi

2004-2005 — Mardin Nusaybin Girmeli Sağlık Ocağı

2005-2006 — Tekirdağ Çerkezköy 3.Zırhlı Tugay Komutanlığı

2006-2007 — Aydın Kuşadası Saydam Tıp Merkezi

2007-2009 — Sivas Şarkışla Devlet Hastanesi

2009-2010 — Afyonkarahisar Dinar Devlet Hastanesi

2010-2017 — Afyonkarahisar Evciler Aile Sağlık Merkezi

2017-2019 — Denizli Acıpayam Kelekçi Aile Sağlık Merkezi

2019-2021 — Denizli Pamukkale Uzunpınar Aile Sağlık Merkezi

2021 — Bugün Denizli Pamukkale Şehit Jandarma Uzman Çavuş Burhan Acar Aile Sağlık Merkezi

ÖN SÖZ

Kitabımı başta Gazi Mustafa Kemal Atatürk ve silah arkadaşlarına, sonrasında kitaba ismini vermeme ilham olan çocuklarım Rüzgar, Yağmur ve eşim Cemile Çamlı'ya ithaf ediyorum.

Bu kitapta çalışıp çabalayıp bilimin, doğrunun ve haklının galip gelmesi yolculuğunda sizlere yaşanmış hikâyeler anlatmak, sizin finansal okuryazarlığınıza katkıda bulunmak ve bu bilgi birikimle sonrasında olabilecek olaylar hakkında tahminlerde bulunmak istiyorum.

Bu kitabı yazarak 2020'de yaşanan pandemi ile 1789'da başlamış Yakın Çağ'ın bittiğini ve yeni bir çağa girdiğimizi tarihe not düşmek istedim. İnsanların anlık izlendiği, konunun uzmanının sosyal medya olduğu, kullan at anlayış istenen, her şeyin içinin boşaltıldığı ve her şeyin değerinin parayla ölçüldüğü bu yeni çağda **bilginin** yeniden insanlığın faydasını düşünenlerin eline geçmesini diliyorum.

Not: Rü-Ya olarak isimlendirdiğim kitabımda anlattıklarım sadece yaşanmış gerçeklerden yola çıkarak gelecek hakkında fikir yürütme amacı taşımaktadır. Paylaştığım düşünceler **kesinlikle yatırım tavsiyesi olarak değerlendirilmemelidir.**

BÖLÜM 1

ÖZ GEÇMİŞ

İki katlı lojmanımızda merdivenin korkuluğundan kayarak aşağı inişimi, Sümerbank Nazilli Basma Sanayi Fabrikası'nın kocaman bahçesinde bütün çocukların cıvı cıvı seslerini hatırlıyorum. Tenis kortumuz, Nazilli merkezine gidip geldiğimiz **Gıdı Gıdı** trenimiz, masa tenisi, bilardo, betondan tam donanımlı golf sahamız, basket sahası ve futbol sahası ile mükemmel bir anlayışı 1980'de bizlerle birlikte belli bir kesimin görmüş olması mı şu anki açgözlü, saldırgan ve bencil toplumu yarattı bilmiyorum. Akşamları restoranında yediğimiz yemekler mi unutulmazdı, bahçede havuz başında demir masa ve sandalyede otururkenki ortam mı, yoksa Kuşadası'ndaki denize sıfır Sümerbank Tatil Köyü'nde beş metre derinliğe sahip trampelenli havuz, denize sıfır restoran, şeffaf jelatine sarılı kakaolu dondurma ve diskosu ile on dört gün tepe tepe tatil yapmak mı? Bizim için sene 2100'müş de biz bilmiyormuşuz.

Şanslıydım. Bunları göremeyen milyonlar vardı ülkemizde ve biz bunları 1980'de gördük. Şanslıydım çünkü paylaşmayı, kin gütmemeyi, dersten çok oynadığın oyunların fazlalığı ve biriktirdiğin anıların senin gelişiminde fark yarattığını şu an anlayabiliyorum.

Dört yaşına kadar belli kelimeler dışında (anne, baba, mama ve su) konuşamadığımı hatırlıyorum. İki sene gittiğim

anaokulunda her gün bir annenin, tüm sınıfın beslenmesini özene bezene hazırladığı yiyeceklerle üstlenmesi, şimdi kuşağımıza maalesef ki nostaljik geliyor. Pazar günleri babamla şehir merkezindeki pazara gitmek benim için en önemli aktiviteydi. Çünkü her ne kadar cennet gibi bir yerde yaşasak da gerçek hayatın dışarıda olduğunu düşünüyordum. Benim için bu dünya ile ilgili her tecrübe anlamlıydı.

Altı yaşında babamın istifasıyla lojman hayatımız bitti ve şehir merkezine (Yukarı Nazilli) taşındık. Babam Serbest Muhasebe Mali Müşavirlik Bürosu açtı ve yazları hep onun yanında çalıştım. Başka bir yerde çalışmama izin vermeyen babamın yanında kamu kurumları, bankalar ve müşterilerle evrak, ödeme, imza ve para toplama şeklinde hayatı öğrenmeye devam ettim. Saat 17.00 oldu mu babam şu işi de yap öyle git derdi ve o iş bitince okulun bahçesinde hava kararana kadar arkadaşlarla futbol veya basketbol, bazen gazoz kapağı, bazen tuf tuf oynardık. Önce anadolu lisesini kazandım. Ardından da lise biterken her ne kadar çocukluğum “Doktor olacağım.” ile geçse de matematik baskın bir anlayıştan hareketle ve endüstri mühendisliğinin parlamaya başlamasıyla, bir sene bekleyip en iyi mühendisliği kazanmak istedim. Bunu da aileme açıkladım. Ama ailem doktor olmamı çok istedi, ben de yeterince direnemedim. Geçen zaman da ne kadar haklı olduğumu gösterdi ama o günler de çabucak geçti.

1994’te Bursa Uludağ Tıp Fakültesi’ni kazandım. İlk senem çok başarılı geçti. Günde 15-16 saat ders çalıştığım günler oldu. Yemekhaneye giderken bile tekrar yapıyordum, arkadaşlarıma notlara bakmadan konu anlatabiliyordum ve sonunda okul beşinciliği seviyesine ulaştım. Ardından babamın göz kapağı düşme hastalığı (Myestenia Gravis) ilerledi ve ani

kilo kaybı baş gösterdi (1997) ve bu durumun Timoma denen kitleden kaynaklandığını öğrenip ameliyat ettirdik. Bu süreç benim içimdeki Tıp isteğini bitirdi. Çünkü sağlık sisteminde hasta ve yakınına gören gözlerim, inanılmaz bir özveriyle çalışan doktor ve sağlık personellerini de gördü ve bu denklemden gördüğüm herkesin mutsuzluğu beni demoralize etti. Bir de ikinci sınıfta üç bin tane hastalığı şikayetiyle, görüntüleriyle, tanısıyla, tedavisiyle aklımda nasıl tutarım gibi o an hiç içimde olmaması gereken endişe benim ders çalışma azmimi yok etti. Şimdi o yaştaki öğrenciler muayeneye geldiğinde hep diyorum ki “İkinci sınıfta üçe geçmeyi düşünün.”, benim endişem dört sene ikinci sınıfta beklememe yol açtı. Sınıfta kalmayla ilk kez karşılaşan, hayatında hiç başarısızlık görmemiş bir çocuğun psikolojisi nasıl olabilir?

Her seneye bu sene farklı deyip başlarken önce amfiye girmek istemiyorsunuz. Çünkü amfiye girerseniz üçüncü sınıf amfisinde sizden daha az çalışarak üçüncü sınıfa geçmiş olan arkadaşlarınızı da göreceksiniz. İnsanlar cevap vermekten hoşlanmayacağınız sorular soracak ve moraliniz daha da bozulacak. Bunlar gibi yanlış olduğunu şu an bildiğiniz ama yaşarken fark etmediğiniz kaçış mekanizmasıyla o ortamlardan uzaklaştım. Ailem hastalıktan dolayı o sene sınıfta kaldığımı bildi ama sonrasında ders çalışmadığımı, amfiye gitmediğimi ve diğer üç sene sınıfta kalışlarımı uzunca bir süre bilmedi.

Kaldığım yurt ortamında tıp fakültesi öğrencisi gibi sürekli çalışmak zorunda olan bir grup olmaması da bir etkendi diye düşünüyorum. Ben de bazen oradaki arkadaşlarımla, bazen yalnız kendime bir dünya kurguladım. Sinemaya gitmek, arkadaşlarla kağıt oynamak ve gezmek gibi...